

CSÁK GYÖNGYI

Hajnal az alkonyatban

Alkonyatba torkollik életem,
elpazarolt fürge délelőttök
és tespedt délutánok
vén leopárdjainak lenyúzott bőre
imaszőnyegem.

***

Hanyatlásfényű csöndemen
egy kéznek árnya átsuhan,
megérinti, kitakarja
ezüstté dermedt arcomat.

***

Valaki legördíti léte mről
a szorongás köveit.
Hajnal az alkonyatban? –
mintha a végtelen
pengetne fényes altot
egy mélyhegedű húrjain.

***

Áll, s az alkony
romja szisszen,
alig látott,
mégis ismer.

***

Az Isten életre
úgy csigázott,
hogy szerelemre ijesztett?

Második verzió

Egymás gondolataiban,
mintha csak halászni
sötét, zavaros vízben.

befejezetlenek békái
szanaszét a parton
kétségbeesett brekegésük
öli meg a csendet,

a tengernek oda
oda a tengerben
torlódó kéknek
átverés csupán,

kecsegtetve hiába
úszik a végtelenség
ezüstös ökörnnyála
a gyorsan múló létben.

CSÁK GYÖNGYI

Változás

Ophélia gyönyörű haja
hamvasszőkéből mára
hamuszürke lett,
nyelvén a számtalan
szeretetostya is
megkeseredett.

Groteszkek – XXII.

Tegnap csak térdig
jártam benne,
ma pedig nyakamig ér a múlt.

***

Menj! – szorítasz majd
visszaroskadok melléd
a sűrű őszbe.

Kolozsvári Grandpierre Miklós tusrajza